

G. A-Né A Fiával

Én vagyok, hónom alatt a fiammal. A kép Budapesten készült 1953-ban. 1951-ben férjhez mentem. A munkahelyen ismerkedtünk meg. Nem volt zsidó, de ez nem okozott semmilyen problémát. Az összes zsidó barátnőm nem zsidó fiúhoz ment feleségül. Nem azért, mert mint ahogy sokan mondták, a zsidó fiúkat megölték. Sokkal inkább arról van szó, hogy nem akartunk zsidók lenni. Nem tértünk ki, nem tagadtuk meg a zsidó voltunkat, de azt gondoltuk, hogy legyünk egyformák. Amúgy is az életem egyik meghatározó motivációja az egyenrangúság, hogy nem másodosztályúnak lenni semmilyen körben, és ezt valószínűleg sokan így éltük meg. Nem is törődtem ezzel, a munkahelyemen évtizedekig nem tudtam emberekről, hogy ki zsidó, ki nem. A baráti köröm is olyan volt, hogy fele zsidó, fele nem. A férjem munkáscsaládból származott. A jogi diplomát már a házasságunk alatt szerezte, ő is esti tagozaton. A családjuk nem nagyon törődött azzal, hogy zsidó lányt vett el. Nem volt különösebben összetartó család. Az apja nem élt már, az

anyját nem érdekelte. Azok a rokonai, akik igazán szerették őt, elfogadtak. És az én családomban sem volt semmilyen ellenérzés. A férjem egyébként inkább nézett ki zsidónak, mint én, úgyhogy a munkahelyén sokszor kapott olyan megjegyzést, hogy mert ezt mi, zsidók értjük, és soha nem korrigált. Rendkívül fontosnak tartotta, hogy vállalja a feleségét. Született két gyerekünk, mindkettő diplomás. Az egyik gyereknek zsidó lett a házastársa, a másiknak nem. Nagyszerűek a gyerekeim, mind a kettő jó házasságban él, az elsőben ugyanazzal, öt unokám van, akikkel hallatlanul jó a kapcsolatom.